

ЗАКОН УКРАЇНИ

«Про внесення змін до деяких законів України щодо захисту зайнятості та самозайнятості у сфері малого підприємництва»

Верховна Рада України постановляє:

I. Внести зміни до таких законодавчих актів України:

1. У Законі України «Про зайнятість населення» (Відомості Верховної Ради (ВВР), 2013, № 24, ст.243):

1) у статті 5:

назву статті після слів «Гарантії у сфері зайнятості населення» доповнити знаком та словами «, право особи на трудову діяльність на території України»; частину першу доповнити пунктом десятим у наступній редакції:

«10) захист права на працю та зайнятість від звуження або втрати внаслідок рішень органів державної влади та органів місцевого самоврядування, якщо такі рішення призводять або можуть призвести до скорочення кількості робочих місць, крім випадків, передбачених законом.»;

2) статтю 18 доповнити частинами п'ятою – сьомою у наступній редакції:

«5. Територіальні та місцеві програми зайнятості населення передбачають прогноз та оцінку впливу рішень органів державної влади та органів місцевого самоврядування у сфері містобудування, землекористування, благоустрою, розвитку інфраструктури та управління комунальним майном на стан зайнятості населення та самозайнятості, зокрема у сфері малого підприємництва, а також заходи, спрямовані на запобігання або мінімізацію ризиків скорочення робочих місць.

6. Проекти територіальних та місцевих програм зайнятості населення, а також зміни до них, підлягають обов'язковому громадському обговоренню із залученням представників профспілок, організацій роботодавців, їх об'єднань, суб'єктів малого і середнього підприємництва та громадських об'єднань. Порядок проведення громадського обговорення визначається Кабінетом Міністрів України.

7. Під час підготовки та прийняття рішень органами державної влади та органами місцевого самоврядування, наслідком яких є припинення підприємницької діяльності або скорочення кількості робочих місць, такі органи зобов'язані враховувати положення територіальних та місцевих програм

зайнятості населення та результати громадського обговорення, передбаченого частиною шостою цієї статті.»;

3) статтю 24 доповнити частинами п'ятою та шостою у наступній редакції:

«5. Соціальні послуги та заходи сприяння зайнятості населення, передбачені цією статтею, застосовуються з урахуванням положень статті 26² цього Закону та спрямовуються, зокрема, на запобігання або мінімізацію негативних наслідків для зайнятості та самозайнятості, що виникають у результаті прийняття рішень органами державної влади та органами місцевого самоврядування у випадках, визначених частиною другою статті 26² цього Закону.

6. У разі прийняття рішень, передбачених статтею 26² цього Закону, особи, які втратили роботу, джерело самозайнятості або зазнали ризику втрати зайнятості, а також суб'єкти малого підприємництва, діяльність яких зазнала негативного впливу, мають право на першочергове та пріоритетне отримання:

1) соціальних послуг у сфері зайнятості;

2) заходів сприяння зайнятості населення, зокрема професійного навчання, перекваліфікації, сприяння самозайнятості та підприємницькій діяльності;

3) індивідуального планування працевлаштування з урахуванням наслідків прийнятого рішення.»;

4) доповнити статтю 26-2 у наступній редакції:

«Стаття 26². Заборона прийняття рішень, що призводять до скорочення зайнятості у сфері малого підприємництва

1. Органам державної влади та органам місцевого самоврядування забороняється приймати рішення, наслідком яких є припинення підприємницької діяльності або зменшення кількості робочих місць у сфері малого підприємництва, у тому числі у зв'язку з демонтажем, примусовим переміщенням, заміною або іншим усуненням тимчасових споруд для здійснення підприємницької діяльності (малих архітектурних форм), без належного економічного та соціально-економічного обґрунтування таких рішень.

2. Прийняття рішень, зазначених у частині першій цієї статті, допускається виключно за наявності документально підтверджених підстав та за умови дотримання вимог цієї статті.

3. До виключних підстав прийняття таких рішень належать:

1) прийняття рішень на виконання актів законодавства або рішень уповноважених органів державної влади, прийнятих у межах повноважень, визначених законом;

2) необхідність забезпечення функціонування або захисту об'єктів критичної інфраструктури, що підтверджується висновком уповноваженого органу;

3) усунення документально підтвердженої реальної та безпосередньої загрози життю і здоров'ю людей.

Застосування кожної з підстав має бути обґрунтовано та підтверджено відповідними документами, які додаються до матеріалів рішення.

4. Прийняття рішень, передбачених цією статтею, допускається виключно за умови проведення попередніх економічних, соціально-економічних та

бюджетних обрахунків, які є невід'ємною частиною матеріалів до такого рішення та обов'язково включають:

- 1) оцінку впливу рішення на кількість робочих місць та рівень самозайнятості;
- 2) оцінку втрат відповідного бюджету від можливого скорочення податкових та інших обов'язкових надходжень;
- 3) аналіз альтернативних способів досягнення мети рішення без припинення підприємницької діяльності або скорочення зайнятості.

5. У разі якщо рішення передбачає демонтаж, примусове переміщення, заміну або інше усунення тимчасових споруд для здійснення підприємницької діяльності, орган, що приймає таке рішення, зобов'язаний забезпечити:

- 1) відшкодування витрат, пов'язаних із демонтажем, переміщенням, зберіганням та відновленням майна; або
- 2) надання альтернативного місця для здійснення підприємницької діяльності на умовах, не гірших за попередні.

6. Витрати, передбачені частиною п'ятою цієї статті, відшкодовуються за рахунок коштів відповідного бюджету.

7. Під час прийняття рішень обов'язково враховується їх вплив на забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків, а також на зайнятість осіб із соціально та економічно вразливих груп населення.»

2. Закон України «Про регулювання містобудівної діяльності» (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2011, № 34, ст.343) доповнити статтею 28-1 у наступній редакції:

«Стаття 28¹. Гарантії здійснення підприємницької діяльності шляхом використання тимчасових споруд

1. Органам державної влади та органам місцевого самоврядування забороняється прийняття рішень у сфері містобудування, благоустрою, земельних відносин чи управління об'єктами комунальної власності, наслідком яких є демонтаж, примусове переміщення або інше усунення тимчасових споруд для здійснення підприємницької діяльності (у тому числі малих архітектурних форм), крім випадків, передбачених цією статтею.

2. Рішення, зазначені у частині першій цієї статті, можуть бути прийняті виключно у разі, якщо такі заходи є необхідними для:

- 1) забезпечення оборони держави;
- 2) функціонування або захисту об'єктів критичної інфраструктури;
- 3) усунення реальної та безпосередньої загрози життю або здоров'ю людей.

3. Рішення про демонтаж, переміщення або інше усунення тимчасових споруд допускається лише за умови:

- 1) наявності належного документального підтвердження підстав, визначених частиною другою цієї статті;
- 2) проведення аналізу впливу такого рішення на рівень зайнятості населення та підприємницьку діяльність;
- 3) забезпечення дотримання принципу рівності прав та можливостей жінок і чоловіків;

4) дотримання принципу пропорційності та недопущення надмірного втручання у право на підприємницьку діяльність.

4. Рішення, прийняті з порушенням вимог цієї статті, є нікчемними та не підлягають виконанню.

5. Особи, права яких порушено внаслідок прийняття рішень, що не відповідають вимогам цієї статті, мають право на відшкодування завданої шкоди в повному обсязі.».

3. Закону України «Про благоустрій населених пунктів» (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2005, № 49, ст.517) доповнити статтею 34-1 у наступній редакції:

«Стаття 34¹. Обмеження щодо демонтажу тимчасових споруд для здійснення підприємницької діяльності

1. Органам державної влади та органам місцевого самоврядування забороняється прийняття рішень та вчинення дій у сфері благоустрою населених пунктів, наслідком яких є демонтаж, примусове переміщення або інше усунення тимчасових споруд для здійснення підприємницької діяльності (у тому числі малих архітектурних форм), крім випадків, передбачених цією статтею.

2. Демонтаж, примусове переміщення або інше усунення тимчасових споруд для здійснення підприємницької діяльності допускається виключно у разі:

- 1) забезпечення оборони держави;
- 2) забезпечення функціонування або захисту об'єктів критичної інфраструктури;
- 3) наявності реальної та безпосередньої загрози життю або здоров'ю людей.

3. Рішення про демонтаж, примусове переміщення або інше усунення тимчасових споруд приймається виключно за наявності документального підтвердження підстав, визначених частиною другою цієї статті.

4. Демонтаж або примусове переміщення тимчасових споруд для здійснення підприємницької діяльності допускається виключно на підставі судового рішення, крім випадків, передбачених пунктом 3 частини другої цієї статті.

5. Визнання тимчасової споруди самовільно встановленою, а також відсутність або припинення дії документів, що дають право на її розміщення, саме по собі не є підставою для її демонтажу без дотримання вимог цієї статті.

6. Рішення, дії або бездіяльність органів державної влади та органів місцевого самоврядування, прийняті (вчинені) з порушенням вимог цієї статті, є незаконними та не підлягають виконанню.

7. Шкода, завдана суб'єкту господарювання внаслідок незаконного демонтажу або переміщення тимчасової споруди, підлягає відшкодуванню в повному обсязі.».

II. Прикінцеві положення

1. Цей Закон набирає чинності з дня, наступного за днем його опублікування.

2. Кабінету Міністрів України у тримісячний строк з дня набрання чинності цим Законом:

привести свої нормативно-правові акти у відповідність із цим Законом;

забезпечити приведення нормативно-правових актів центральних органів виконавчої влади у відповідність із цим Законом;

затвердити порядок проведення громадського обговорення проєктів територіальних та місцевих програм зайнятості населення, а також змін до них, передбачений частиною шостою статті 18 Закону України «Про зайнятість населення»;

визначити методологію проведення економічних, соціально-економічних та бюджетних обрахунків, передбачених частиною третьою статті 26² Закону України «Про зайнятість населення», у тому числі підходи до оцінки впливу рішень на рівень зайнятості та самозайнятості.

3. Органам місцевого самоврядування та місцевим державним адміністраціям у трьох місячний строк з дня набрання чинності цим Законом забезпечити перегляд та актуалізацію територіальних і місцевих програм зайнятості населення з урахуванням вимог цього Закону.

**Голова
Верховної Ради України**

